

Hoofdstuk twee

JACKS HEMELHOGE, ONDOOR- DRINGBARE, SUPERKRACHTIGE BOOMKASTEEL!!!

Hier woon ik. Ik weet het, het is geen echt huis met luxe badkamers en gordijnen, maar volgens mij is het best wel oké.

De boomhut was eigenlijk van mijn vervelende pleegbroertje. Je weet wel, voordat... Maar na alles wat er gebeurd is, heb ik er een paar belangrijke dingen aan toegevoegd.

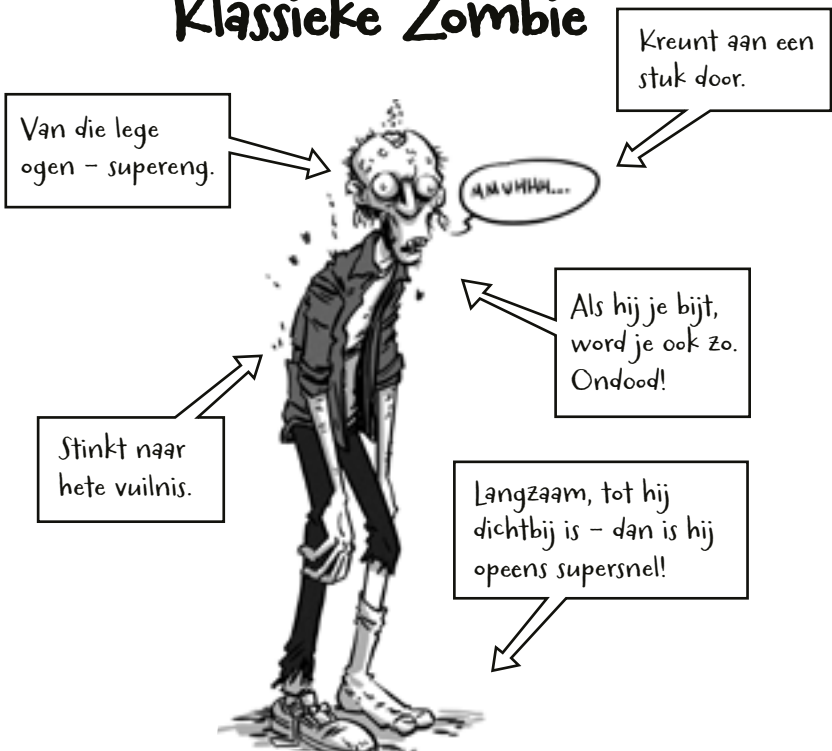

Je vraagt je misschien af: waarom heeft een dertienjarige jongen een boomhut nodig die beter beschermd is dan Fort Knox, Stark Tower en het huis van de X-Men bij elkaar?

Nou, omdat TALLOZE hordes zombies en monsterlijke wezens Wakefield hebben overgenomen! En, voor zover ik weet, de hele wereld...

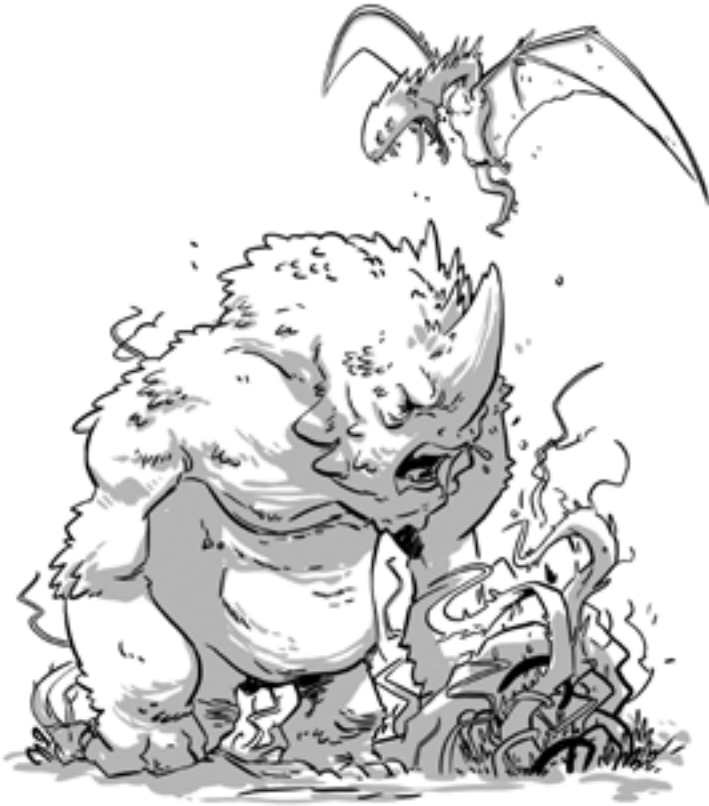
Je weet waarschijnlijk wel wat zombies zijn. Maar laat mij het je uitleggen – voor het geval je van een andere planeet komt...

Klassieke Zombie

Maar er zijn ook andere monsters.

Zoals de **Dozers**: grote, kolossale bruten die nog het meest lijken op tweepotige neushoorns.

En de **Gevleugelde Griezels**: vliegende beesten die eruitzien als gemuteerde pterodactylussen.

En dan zijn er nog de **Klimoppers**: lange, levende rode lianen. Ja, ik weet het, planten leven, maar deze *leven* leven. Ze veranderen tuinen in gevaarlijke jungles!

Even voor de duidelijkheid: dit zijn geen echte wetenschappelijke namen. Ik ben geen monstroloog.

En dat is allemaal nog maar het topje van de ijsberg. Bijna iedere dag ontdek ik iets nieuws. Iets angstaanjagends waarvan je haren recht overeind gaan staan en je meteen misselijk wordt.

Nu vraag je je misschien af waarom je een inkijkje krijgt in de gedachten van een jongen die in leven probeert te blijven tijdens de Monster-apocalyps.

Dat zal ik je vertellen.

Omdat het volgens mij belangrijk is dat mensen in de toekomst weten hoe het was, vlak nadat de monsters kwamen.

En ook omdat ik wil dat iemand zich mij herinnert - mocht ik binnenkort eens opgegeten worden...

Ongeveer zo:

De tijd zal leren *hoe* ik herinnerd word. Als...

Zombiejager?

Monsterkiller?

Een dertienjarige
trage laatbloeier?

Zoals ik al zei: vóór de Monster-apocalyps was ik een wees. Nou ja, technisch gezien ben ik *nog steeds* een wees, maar je begrijpt vast wel wat ik bedoel.

De laatste pleegfamilie waar ik mee opgescheept zat – de familie Robinson – was het ergst. Zodra de monsters op kwamen dagen, gingen ze ervandoor.

Ik stond er niet echt van te kijken dat ze me achterlieten. Om eerlijk te zijn: volgens mij hadden ze me alleen maar in huis genomen omdat ze iemand nodig hadden om de bladeren in de tuin op te harken.

Dit klinkt allemaal misschien alsof ik zielig gevonden wil worden, maar dat is niet zo. Dat is *niet* mijn stijl. Ik laat je gewoon weten hoe het was. Hoe de zaken ervoor stonden. De details.

Ik heb lang geleden al geleerd dat je je maar beter geen zorgen kunt maken over de rotzooi die het leven over je uitstort. Wanneer het leven klappen uitdeelt, kun je het beste even bukken en gewoon doorgaan. Er is altijd wel iemand die slechter af is, toch?

Ik bedoel, tenzij je de laatste persoon op aarde bent. Dan is er – technisch gezien – niemand die het slechter heeft dan jij.

Sinds de familie Robinson ervandoor ging – dat is nu tweeënveertig dagen geleden – ben ik gedwongen om in mijn eentje te overleven in een wereld vol monsters. Dat klinkt als het verhaal van een videogame, toch?! Dus weet je wat ik tegen mezelf zei? Ik doe gewoon alsof mijn leven een videogame is.

En dat is makkelijk, omdat ik het leven toch al zo bekeek – doen alsof ik kon zien welke ‘speciale krachten’ mensen hadden, en obstakels zien als een ingewikkeld gevecht aan het einde van een level.

In videogames moet je toch opdrachten uitvoeren om trofeeën te winnen en verder te komen? Nou, ik heb mijn eigen game bedacht. En die heet:

⚡ Uitdagingen voor ⚡ Apocalyptisch Succes!

Ik kom verder door doelen te bereiken en prestaties te behalen. Hoe groter het risico, hoe belangrijker de Uitdaging. En ik heb *altijd* een foto als bewijs nodig. Bijvoorbeeld:

UITDAGING: Gekke Hoedenmaker!

Steel vijf hoeden van vijf zombies.

UITDAGING: Rennen!

Versla een zombie tijdens een hardloopwedstrijd.

UITDAGING: Zeg Kaas!

Maak een selfie met iemand die je kende voordat-ie een zombie werd.

UITDAGING: Huizenjager

Doorzoek vijftig verschillende huizen.

Ik moet nog zo'n 106 Uitdagingen voltooien. En als ik ze allemaal gehad heb, verzin ik gewoon weer nieuwe.

Nu opletten, want dit is het moment waarop het serieus wordt.

Er is nog een **HEEL ERG BELANGRIJKE** Uitdaging voor Apocalyptisch Succes. En dat is:

UITDAGING: Prinses in Nood

Zoek en red de liefde van mijn leven, June Del Toro.

Dit is *waarom* deze Uitdaging voor Apocalyptisch Succes ook de **ULTIEME** Uitdaging voor Apocalyptisch Succes is.

Toen ik net in Wakefield woonde, besloot ik dat ik fotojournalist wilde worden (wat gewoon een sjiek woord is voor foto's maken van gave actie-dingen).

Toen ik dat aan de familie Robinson vertelde, zeiden ze: 'JA HOOR, *DAT* GAAT VAST GEBEUREN!'

Dus ik dacht: Oké, kan mij het schelen, ik doe het zelf wel, en ik regelde een baantje om foto's te maken voor de schoolkrant. En dat is waar ik June Del Toro ontmoette...

June Del Toro — De Liefde van mijn Leven —

Haar dat naar vanille ruikt. En dan niet van die smerige Amerikaanse vanille. Nee, Franse vanille!

Haar brein is slim. Een heel erg slim brein.

Haar benen zijn eindeloos. (Geen idee wat dat betekent, ik hoorde dat in een film. Ik denk dat het betekent dat haar benen niet snel opgeven?)

Ze draagt jongenssneakers. Ik weet niet waarom, maar dat vind ik stoer.

June was redacteur bij de schoolkrant. En dat was perfect, want als we allebei voor de krant werkten, dan was er reden genoeg om te kletsen en elkaar te leren kennen, toch?

Goed, ik kwam er dus achter dat June best eng is als ze werkt. Maar zelfs als ze geïrriteerd is en supergestrest, dan nog krijgt ze het voor elkaar om *supercute* te blijven.

Nou, voor alle duidelijkheid: ik denk dat June me een beetje **haat**.

Ze zei dat ik lui was. Ik ben het daar – met alle respect – niet mee eens. Ik ben niet lui. Ik probeerde gewoon de rol van *fotograaf* te vervullen: de wilde rebel die alleen zijn eigen regels volgt, de hippe jongen die ieder moment van de dag chill en cool is, 24 uur per dag, hipstercool en cool en hip en chill.

June zei dat ik de belangrijkste verhalen van de school niet op de foto had gezet. Ik denk dat ze plaatjes wilde van de taartenverkoop-actie, of een foto van mevrouw Gradwohls nieuwe digibord of zo. Kijk, ik zie niet veel in die saaie dingen. Ik hou van actie! Ik wil dat ene moment vastleggen dat nooit meer herhaald zal worden.

En nu? Nu zit mijn camera **vol** met unieke, levensgevaarlijke momenten en krankzinnige op-het-nippertje-situaties!

Ik bedoel, neem nou alleen deze week ...

Hoe dan ook: misschien haat June mij dus een beetje, maar ik vind haar misschien waarschijnlijk absoluut een beetje leuk. **Heel erg leuk.**

Maar is ze nog steeds hier? Leeft ze nog? En is ze dan nog in de stad?

Dit is wat ik weet:

Op de dag dat de Monster-apocalyps begon – en dat weet ik **HONDERD PROCENT ZEKER** – was June op school. Maar ik denk niet dat ze er nu nog is. Een paar dagen terug heb ik voor de school ‘June!’ staan gillen en er kwam geen antwoord.

Ik weet ook **BIJNA ZEKER** dat Junes ouders de stad *niet* verlaten hebben, want ik ben ook langs hun huis gegaan. Vorige week stonden beide auto’s nog op de oprit. Ik heb ingebroken om binnen rond te kijken. Het leek er niet op dat ze hun koffers hadden gepakt en met de trein waren vertrokken, of zoiets.

En ik **WEIGER** te geloven dat June nu een zombie is.

Dus **MOET** ze hier zijn, ergens in de stad.

En ik ga haar vinden. En redden.

Daar heb je het.

Dit is mijn leven.

En dit is mijn doel.

En ik zal niet rusten totdat ik het voor elkaar heb.

Ik ben een sukkelige weeskrijger. Ik ben een zombiejagende,

monsterdodende tornado der coolheid (niet echt, maar dit is mijn verhaal, dus ik bepaal de regels). En ik zal...

June Del Toro redden en de **ULTIEME** Uitdaging voor Apocalyptisch Succes volbrengen!

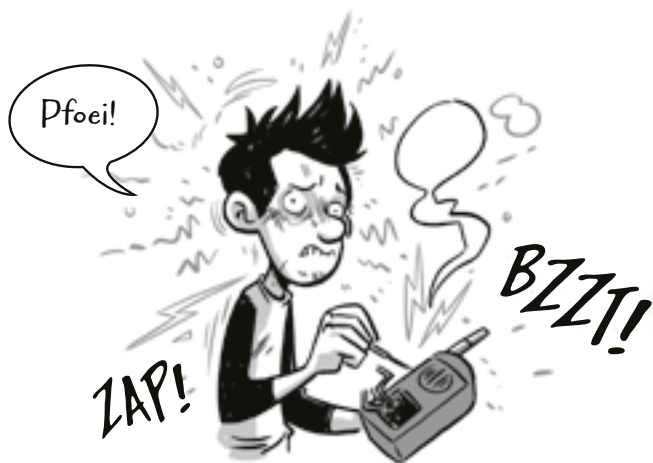
Hoofdstuk drie

De schemering is gevallen en de zon zakt naar beneden, zo oranje als een sinaasappel-ijsje. De laatste zonnestralen van de middag schijnen door de ramen van de boomhut. De windgong die ik voor de deur heb gehangen, klingelt zachtjes.

Ik zit over mijn kapotte walkie gebogen. Ik probeer het ding te repareren met mijn nieuwe ieniemienie-schroevendraaier.

Even voor de **duidelijkheid**: dit is een walkie, geen walkietalkie.

Volgens mij gaat de reparatie *best goed*.

Via de walkie kan ik maar met één persoon praten: Quint Baker.

Quint Baker was – **IS** – mijn beste vriend! Mijn enige vriend.

Toen ik afgelopen winter naar Wakefield verhuisde, was Quint de enige die met me wilde praten. Als je een pleegkind bent, stuiter je het hele land door en ben je gewend om het zonder vrienden te stellen.

Maar Quint en ik, we zijn net LEGO-steentjes: het klikte gewoon.

Quint gaf mij de walkie – de helft van een set – voor mijn verjaardag. Het beste verjaardagscadeau ooit. Mijn pleegouders zouden mij nooit van hun leven een mobieltje geven. En Quints gekke ouders waren ervan overtuigd dat je hersenen smelten van mobiele telefoons. Daarom was het gebruiken van walkies de enige manier waarop we buiten schooltijd met elkaar konden praten.

Maar nu ben ik bang dat Quint verdwenen is. De dag dat alles gebeurde... Nou... We raakten elkaar kwijt. Nu is hij vast een zombie geworden. Of is hij naar het westen getrokken, net als bijna iedereen uit de stad.

Toen alles begon, gingen er geruchten dat het veiliger was in het westen. Maar daar heb ik sinds dag vier niks meer over gehoord, dus wie weet wat waar is.

Maar toch: als er een kans is dat Quint nog leeft, waar dan ook, dan zou ik hem kunnen bereiken met deze walkie. Dus ik mag niet opgeven!

Zeven elektrische schokken later heb ik de walkie aan de praat gekregen. Ik druk de knop in en als reactie hoor ik een zacht gesis. Hierdoor weet ik dat hij aan het zenden is.

Ik wacht een paar minuten. Geen reactie. Een paar minuten langer. Nog steeds geen reactie. Ik ga maar slapen.

Mijn bed bestaat uit een stapel sweaters, sokken en handdoeken in de hoek van de boomhut. Ik plof neer en kruip onder mijn dekentje. Het is warm zat buiten, maar ik kan niet slapen zonder zo'n ding. Ik bedoel: een deken beschermt je niet tegen een Gevleugelde Griezels of een Dozer, maar toch – het voelt veiliger...

Al snel val ik in slaap. En ik heb nachtmerries.

Nachtmerries die *heel* echt lijken.

Nachtmerries over die ochtend, tweeënveertig dagen geleden, toen *de monsters kwamen en alles veranderde...*

TWEEËNVEERTIG DAGEN GELEDEN

Het was een doodnormale ochtend. Begin juni.

Wil je na schooltijd stokken gebruiken als lichtzwaarden en ermee zwaardvechten? En het opnemen, zodat we achteraf special effects kunnen toevoegen en er een film van kunnen maken?

Ja, Quint. Ja, dat wil ik.

Het schooljaar was bijna voorbij en iedereen had dat zomervakantie-gevoel: de vrijheid wachtte op ons. Ik had dat gevoel maar half, want zomervakantie betekende dat ik veel meer tijd moest doorbrengen bij de familie Robinson. En dat was een recept voor weinig lol en veel gragemaai.

Ik weet nog dat, vlak voordat alles mis ging, de bus voor onze school stopte.

Wat ik ook nog weet is dat Quint een sandwich at met een salade die naar *rotte eieren* rook. Ik kan het nog steeds ruiken – alsof er een tattoo van de geur op mijn neusvleugels zit.

En ik weet nog dat Dirk Savage op ons afkwam. Zijn lichaam vulde de hele bus. Hij was gigantisch, torende boven ons allemaal uit en wierp een ellenlange schaduw over ons heen.

Dirk Savage was de grootste pestkop van de school. Ik gok erop dat hij met baardgroei en al geboren is. Volgens de geruchten was hij vanuit Detroit hiernaartoe verhuisd en hadden zijn ouders hem gewoon hier achtergelaten. Ze gingen ervandoor omdat hij ook *hen* maar bleef pesten. Daarom woonde hij nu in zijn eentje in een schuur in de bossen van Wakefield. Hij kwam alleen maar op school om geld te pikken van *andere pestkoppen*.

Dirk keek op Quint neer en gromde.

Quint tuurde omhoog naar Dirk. Hij zei niets. Ik bedoel: hoe reageer je op zo'n opmerking?

Dirk rukte de sandwich uit Quints hand en propste het ding – dat hij net nog vond ruiken naar eekhoornpoep – in zijn mond.

'Het stinkt,' zei Dirk met een vette grijns, terwijl er kruimels over zijn grote vierkante gezicht tuimelden. 'Maar het smaakt niet slecht.'

Ik voelde mijn huid gloeien. Mijn hart begon harder te bonken. Boos bloed verving mijn gewone bloed, en werd als een gek rondgepompt.

Ik stond op. Probeerde kalm te blijven. Cool te zijn. Ik voelde Quints hand aan mijn shirt trekken om me tegen te houden. Hij zei: 'Jack, het is oké...'

Maar het was niet oké. Ik haat bullebakken, of het nou monsterlijke bullebakken zijn, zombie-bullebakken of gewoon menselijke bullebakken.

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik weet zeker dat we wel iemand kunnen vinden van jouw formaat. Toch, Quint?'

Quint keek door het raam naar buiten, sloot zijn ogen en begon een liedje te neuriën, alsof hij hier allemaal niets mee te maken had. Wat een...

Ik draaide me weer om naar Dirk.

'Misschien een hele dikke pandabeer? Die komt redelijk in de buurt van jouw indrukwekkende figuur.'

Dirk greep me bij mijn kraag.

'Hé, voorzichtig met mijn jas!' zei ik. 'Het is een vijfdehandsje. Misschien is hij wel antiek.'

Dirk gromde. 'Je denkt dat je grappig bent?'

'Yep. Maar, om eerlijk te zijn, ik vind mensen die uitglijden op het ijs ook grappig. En jongens die in hun kruis worden getrapt. Mijn gevoel voor humor is niet heel erg verfijnd.'

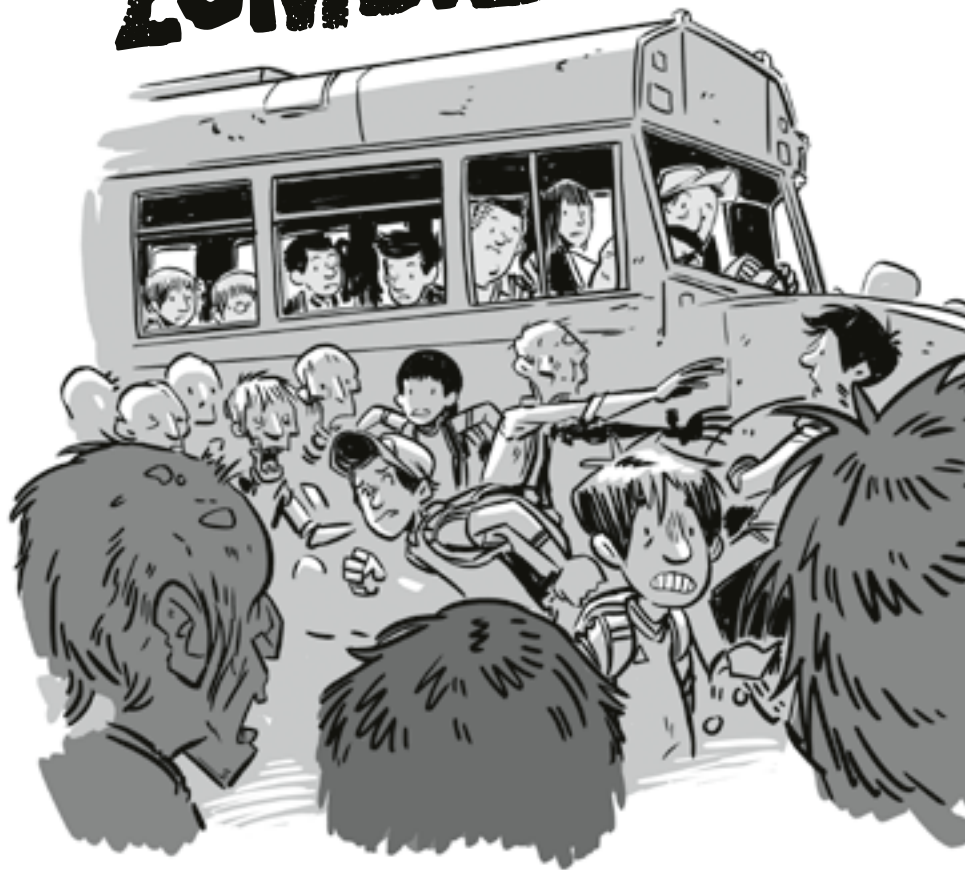
Dirk stond op het punt om me een klap te verkopen, toen...

Er klonk een ijselijk hoge gil. Er is altijd gegil in de ochtend op het schoolplein: kinderen die elkaar dwarszitten, duwen, achtervolgen, plagen, en meisjes die zo hard lachen dat het op schreeuwen lijkt.

Maar deze gil klonk heel anders.

Het was een schreeuw van pure angst. Dirk liet me gaan. Ik leunde over Quint heen, zodat ik mijn gezicht tegen de ruit kon duwen. En ik zag...

ZOMBIES!

Ik weet nog dat ik dacht: EHM... DIT KAN NIET WAAR ZIJN. DIT MOET EEN STUNT ZIJN. EEN GRAP. EEN REALITY SHOW. TOCH?!

Dus ik zei tegen Quint: 'EHM... DIT KAN NIET WAAR ZIJN. DIT MOET EEN STUNT ZIJN. EEN GRAP. EEN REALITY SHOW. TOCH?!'

Maar dat was het niet.